

Una trajectòria densa i intensa

Parlar, ara i aquí, d'Enric Ansesa es justifica per diversos motius. En primer lloc, per la celebració d'una remarcable exposició seva a l'Espai Volart de Barcelona. Segonament, per l'actualitat de les cases de l'Onyar arran del seu possible repintat, anys després de la transformació cromàtica que Ansesa va dirigir juntament amb Jaume Faixó. I, en tercer lloc, per notícies recents sobre l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona (ADAG), de la qual el pintor va formar part activa.

Si haguéssim de situar l'aportació d'Ansesa, diríem que la seva pràctica ha discorregut entre la radicalització de l'autonomia del fet artístic pròpia de la modernitat i la vinculació de l'art amb la praxi vital pròpia de les neoavantguardes; dos extrems, sovint confrontats, en les prolongacions dels quals ha transitat l'autor gironí. En aquest trànsit, la seva exploració del llenguatge visual pot inserir-se en processos de significació situats més enllà de la mera immanència estètica. Potser la contribució més destaca-

L'empremta d'Espais

Si l'any 1984 l'Associació Catalana de Crítics d'Art va premiar la rehabilitació i la pintura de les cases de l'Onyar, enguany han estat guardonats Jordi Font i Magdala Perpinyà, col·laboradors de la *Revista de Girona*, com a responsables del recull *Eufòries, desencisos i represes dissidents. L'art i la crítica dels darrers vint anys* (2008). La publicació, editada per la Fundació Espais, és un aplec de textos de diferents autors sobre els canvis viscuts en diferents àmbits del camp artístic durant les dues últimes dècades.

ble d'aquest artista ha vingut del seu ús expandit del color negre. Per un costat, n'ha explorat a bastament les múltiples possibilitats cromàtiques i perceptives. I, per l'altre, ha emprat aquest color per establir formes de relació amb una àmplia diversitat d'elements –àdhuc de situacions– a fi de produir una il·luminació poètica generadora de nous sentits.

Tot i que l'obra personal d'Ansesa té aparentment poc a veure amb l'escenografia multicolor de les façanes del riu, sí que podríem establir-hi un vincle de fons que, en part, s'allunya de l'estricta visualitat i s'acosta a factors més estratègics, ja que la recuperació creativa de memòries soterrades –en aquest cas, una determinada pigmentació dels murs– és un aspecte central de la producció de l'artista. Precisament, el rescat de la memòria democràtica fou un dels objectius de l'ADAG, el grup que durant la fi del franquisme es va convertir en un destacat referent d'intervenció sociopolítica des del camp artístic.

Fa unes setmanes, davant certs oblits, alguns dels seus membres n'han recordat l'experiència. Resulta curiós que, mentre que exposicions o mitjans especialitzats de Barcelona, Madrid o París han tractat l'ADAG –o el Tint-2 de Banyoles– al costat dels conceptualismes polítics internacionals –recentment s'hi ha referit l'estudiosa Daria Pyrkina a *Moscow Art Magazine*–, a l'àmbit gironí s'hagi tendit a mantenir-la a la sala dels mals endreços. Tot un símptoma d'un clima cultural dominant que menysté allò més significatiu del seu context i que sol oscil·lar entre la irrellevància dels «arbres torts» i un cospomolitisme de *prêt a porter*.

>> Enric Ansesa